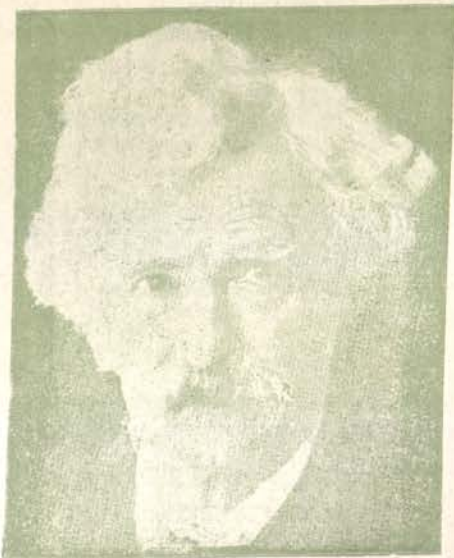

ВЕЛИКИ ХОРА

Маркъ Твенъ

Истинското име на именития американски писател хуморист - сатирик е Самуилъ Лангхорнъ Клеменсъ.

Роденъ е презъ 1835 г., а починалъ презъ 1910 г. Въ 12-та си година Маркъ останалъ сираче и за да може да се препитава, станалъ печатарски работникъ. После е билъ лодкаръ по рѣка Мисисипи, по-късно — търсачъ на злато и журналистъ.

Първиятъ му разказъ: „Прочутата скоклива жаба въ Калаверасъ“, печатанъ презъ 1867 г., му спечелилъ име на духовитъ разказвачъ.

Нѣкои отъ по-известнитѣ книги на Маркъ Твенъ сж следнитѣ: „Приключенията на Томъ Соьеръ“, „По Мисисипи“, „Приключенията на Хъкълъ-берсъ Динъ“, „Невиннитѣ пжтватъ“ и др.

Отъ произведенията на Маркъ Твенъ има доста преводи на български.

За голѣмия хумористъ — сатирикъ има написани много духовити анекдоти, които го представятъ като крайно находчивъ и остроуменъ човѣкъ.

Веднѣжъ трима брадатиселяни, които се смѣтали за много умни, отишли на ловъ. Царвулитѣ имъ били отъ решето, пушкитѣ — кросната на тжачнитѣ станове, а сабитѣ — бухалкитѣ, съ които женитѣ имъ бухатъ дрехитѣ, когато ги ператъ.

Дълго скитали тѣ изъ гората, но никакъвъ дивечъ не убили. Уморили се и седнали подъ едно дърво да си похапнатъ и починатъ. Полегнали следъ това и скоро дълбоко заспали. По това време миналъ край тѣхъ пжтникъ. Погледналъ брадатитѣ ловци съ чудното имъ оржие, засмѣли се и намислилъ да се пошегува съ тѣхъ. Извадилъ острия си бръсначъ и полека-полека обръсналъ брадитѣ и на тримата

Спали що спали, когато се събудили, зачудено се загледали.

— Ние ли сме бре? — запиталъ единъ.

— Ние сме зеръ, — отговорилъ вториятъ.

— Ако сме ние, кжде ни сж братитѣ? — запиталъ първиятъ.

— На лицата ни — отговорилъ третиятъ.

И тримата се хванали за лицата и разбрали, че нѣматъ бради. Дълго се питали, тѣ ли сж или не сж тѣ. Най-после единъ отъ тѣхъ казалъ:

— Хайде да се върнемъ въ село и да питаме женитѣ, дали сме ние.

Станали и отишли въ село при женитѣ си.

— Жени, кжде ви сж мжжетѣ? — запитали ги тѣ.

— На ловъ отидоха.

— А, ние сме, бре! — подскочили отъ радостъ ловцитѣ.

— Отъ какво имъ сж царвулитѣ?

— Отъ решето.

— А, ние сме, бре!

ТРИМАТА

Разказъ отъ

— А отъ какво имъ сж пушкитѣ?
— Отъ кросна.
— А, ние сме, бре!
— Ами сабитѣ имъ отъ какво сж?
— Отъ бухалки.
— А, ний сме, бре!
— А имаха ли бради?
— Имаха.
— Ту-у, не сме ние, бре! — съкрушено проплакали мжжетѣ и тръгнали да си търсятъ братитѣ.

Като вървѣли по пжтя, намѣрили една голѣма любеница.

— Леле! колко голѣмо яйце! — извикали и тримата.

— Отъ камилата е — отговорилъ важно единъ отъ тѣхъ.

— Е, хайде да излюпимъ отъ него малко камилче!

— Какъ?

— Ще лежимъ върху него единъ по единъ, докато се излюпи камилчето. И се заредили единъ по единъ да

Есень настѣпва

Пакъ лѣтни дни отлитатъ, настѣпва есень тукъ и птицитѣ въ редици отлитатъ вече на югъ. Жълѣятъ дървесата и слънцето не грѣй, чернѣятъ се полята и никой тамъ не пѣй. Замиратъ въвъ позлата печалнитѣ гори и кротко презъ мъглата дѣждѣтъ вали, вали. . . И капятъ по земята умиращи листа. . . Студена, неприветна пристѣпва есеньта.

Василь Дунавски

ЛИЦА:

БЛАГО — овчарче.

БОТЮ — овчарче.

ВАСИЛЬ — овчарче.

ДЪДО ГОРЮ — селянинъ.

СТРИНА МАРА — селянка.

(Авторътъ моли да му се съобщава при представяне на пиеската. Адресъ: ул. Регентска 10 — София)

(2)

БОТЮ:

— Да оставиме смѣха и да почваме веднага.

БЛАГО:

(Къмъ Ботю)

— Чакай, че Василь се смѣй на играта, що предложихъ!

ВАСИЛЬ:

— Искамъ, искамъ. . . Хайде хей! Рекохъ ли ви, че не може?

БЛАГО:

— Хайде, Ботю, ти почни. Сламката мѣри въ срѣдата. Ако плюнешъ настрани, знай, че губишъ отъ играта.

ВАСИЛЬ:

— Стой! Калпакътъ ми е милъ! Сваляйте и вий калпац!

(Сваля си калпака)

БЛАГО:

— Право дума нашъ Василь. Да оставимъ и криваци!

(Благо и Ботю свалятъ калпац и оставятъ тоягитѣ си, последвани отъ Василь, Тримата пакъ се надвесватъ надъ кладенеца)

БОТЮ:

— Почвамъ! Гледайте добре!

(Сбира плюнка въ уста и плюе)

БЛАГО:

(Следъ кратка пауза)

— Bravo! Случи въвъ срѣдата!

ВАСИЛЬ:

— Право плюна Ботю! Бре. . . е. . . е! Чакъ и сламката разклати!

БОТЮ:

(Гордо вдига глава. Ухилено)

— Азъ човѣкъ съмъ съсъ късметъ,

пиеска въ една картина

пъкъ, и мѣря много право!

БЛАГО:

— Почвай, Васю! Твой е редъ. И внимавай! Дръжъ се здраво!

(Отъ дѣсно влиза дѣдо Горю съ бѣклица и тояга въ ржце. Спира задъ мом-